

เสียงสะท้อน..ในความว่างเปล่า
อยากถามว่าเธอเชื่อฉันแล้วใช่ไหม
เพราะฉันเป็นแค่อะไรที่ด้อยค่า..จากสายตาของเธอ..
สิ่งที่โลกลืมคงจะเหมาะกับตัวฉันที่สุด
ทุกคำพูด..ทุกปฏิกิริยาของฉันคือเศษสีที่เล็กยิ่งกว่า
อนุของอนุ ฉันจึงไม่มีค่าสำหรับเธอ สำหรับทุกสิ่ง..
คำพูดของฉัน..คือเสียงสะท้อนในกำแพงแห่งความ
เจ็บ
คำรำพึงรำพันของฉัน..คือละอองไร้ค่าในมวลอากาศ
สายตาของฉันไม่เคยอिम..เพราะสัมผัสแต่ความว่าง
เปล่า
อ่อนไหว อ่อนหวาน ไม่รู้จัก
โศกประสาท..ไร้ซึ่งสรรพสำเนียง จมอยู่ในเงาแห่ง
ความวังเวง..ชื่นชมกับตนเอง
ไม่มีสิ่งใดให้ใครจดจำ
เพราะฉันเป็นแค่..ความว่างเปล่า

....

เสียงสะท้อนแห่งความว่างเปล่า

จะเรียกว่าเป็นเรื่องสั้นคงไม่ได้..เอาหน้าว่าเป็นเรื่อง สั้น..สั้น..และสั้น ก็แล้วกันคะ
มีตัวละครเพียงตัวเดียว..คือความว่างเปล่า